singulární povahu nelze zásadu, na které je vybudován, zevšeobecňovati a rozšiřovati na úpravu otázek třeba podobných, přece však ve své podstatě od úpravy čl. VI cit. zákona se lišících. Nelze tedy vyčísti z čl. VI zákona č. 251/1922 Sb. právní pravidlo, které by zavazovalo školní obec (samostatný školní okres), aby při úpravě odměn za přespočetné hodiny, která jde co do výše odměn nad zákonnou míru, upravila současně i stejné odměny za cestné. Nečelí proto zmíněné usnesení proti zvláštním učitelům náboženství a neupravuje jednostranně přespočetné hodiny. Nemohla se proto ani úprava hlav. města Prahy z 13. června 1930 dotknouti subjektivních práv st-lových a neporušil žal. úřad zákon, zamítl-li nař. rozhodnutím odvolání st-lovo, jež hájilo opačný názor.

Č. 12.768.

Živnostenské právo. — Řízení správní: Výrok úřadu o tom, že koncese pro periodickou dopravu osob udělená pravoplatně před účinností zákona č. 198/1932 Sb. zanikla podle § 37 odst. 3 tohoto zákona, je výrokem deklaratorním; konstatuje se jím, že živnostenské oprávnění zaniklo tím, že koncesionář v zákonné lhůtě neprokázal splnění povinností vyplývajících z cit. zákona.

(Nález z 9. února 1937 č. 10.747/37.)

Věc: Farkas Josef G. v Berehově proti rozh. min. obchodu v Praze z 12. prosince 1933 o autobusové koncesi.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Podle správních spisů měl st-l v době vydání zákona č. 198/1932 Sb. o dopravě motorovými vozidly koncesi pro dopravu osob osobním autobusem na trati Berehovo—Mukačevo.

Výměrem z 22. května 1933 vyslovil zem. úřad v Užhorodě, že st-l neprokázal tomuto úřadu jako úřadu koncesnímu ve lhůtě stanovené § 37 odst. 3 zákona č. 198/1932 Sb., že splnil veškeré povinnosti vyplývající z tohoto zákona, zvláště povinnost pojištění povinného ručení a povinnost, že má schválený dopravní řád, pročež zem. úřad konstatoval zánik st-lovy koncese ve smyslu cit. ustanovení.

Odvolání, které st-l proti tomuto výměru podal, nevyhovělo min. obchodu nař. rozhodnutím, a to z důvodu výměru v odpor vzatého, k němuž dodalo toto: Podle šetření provedeného v řízení odvolacím bylo nesporně zjištěno, že st-l nepodal ve lhůtě stanovené zákonem č. 198/1932 Sb. ani u okr. úřadu v Berehově, ani u zem. úřadu v Užhorodě jako úřadu koncesního zákonem předepsaného průkazu. Při tom se výslovně podotýká, že pro povinnost stanovenou § 8 zákona (sjednání povinného pojištění) předepsána byla v § 37 odst. 3 zákona lhůta jednoměsíční. Zdůrazňuje-li st-l, že průkaz o povinném pojištění předložil 31. března 1933, je to pro posouzení věci bezvýznamné. Konečně nutno uvésti, že průkaz o takovém pojištění nestačil by sám o sobě

jako doklad o splnění všech povinností vyplývajících ze zákona, neboť jím nejsou již všechny povinnosti vyčerpány.

Nss uvažoval o stížnosti vznesené na toto rozhodnutí takto:

Zákon č. 198/1932 Sb. o dopravě motorovými vozidly ustanovuje v § 37, zařaděném do hlavy VI. (Přechodná ustanovení), že předpisy jeho se vztahují také na dopravu zřízenou před účinností tohoto zákona podle dosud platných předpisů a že koncese udělené pravoplatně pro periodickou dopravu osob ..... zůstávají v platnosti ..... Avšak podle odst. 3 § 37 cit. zákona jsou majitelé živností obstarávajících podle platných předpisů periodickou dopravu osob ..... povinni do tří měsíců od účinnosti zákona prokázati příslušnému koncesnímu úřadu, že splnili všechny povinnosti vyplývající z tohoto zákona; pokud jde o povinnost stanovenou v § 8 zákona, ve kterém se ukládá koncesionářům, aby k zajištění svých závazků, plynoucích z odpovědnosti z provozu motorových vozidel, sjednali pojištění, musí tak koncesionáři učiniti do jednoho měsíce od účinnosti zákona. Neučiní-li tak koncesionáři, zaniká jejich dosavadní koncese. Podle tohoto zákonného ustanovení nastává tudíž za určitých okolností zánik dosavadního živnostenského oprávnění, nabytého před účinností zákona, ipso iure. Příslušnému úřadu pak jenom zbývá, aby tento zánik koncese konstatoval. Z toho však již plyne, že tento výrok příslušného úřadu o tom, že živnostenské oprávnění podle § 37 odst. 3 zákona č. 198/1932 Sb. zaniklo, není výrokem konstitutivním, zánik koncese teprve přivoďujícím, nýbrž zcela patrně výrokem deklaratorním, kterým se pouze postavuje na jisto, že skutečně zánik živnostenského oprávnění nastal. Podle jasného textu zákona není však možno pochybovati o tom, že zánik živnostenského oprávnění podle cit. zákonného ustanovení nastává ihned tehdy, když předpoklady jeho se splnily, takže výrok úřadu vztahuje se vždy k době, kdy právě zánik oprávnění nastal.

Předpoklady, na které zákon zánik živnostenského oprávnění váže, spočívají v tom, že majitel živnosti, který obstarával periodickou dopravu osob ..... podle platných předpisů, neprokázal příslušnému koncesnímu úřadu v určité lhůtě, že splnil povinnosti ze zákona č. 198/1932 Sb. vyplývající. Nezáleží tedy na tom, zda majitel živnosti vyhověl povinnostem ze zákona č. 198/1932 Sb. vyplývajícím či ne, nýbrž jedině na formální skutečnosti, zda o tom podal koncesnímu úřadu v určité lhůtě náležitý průkaz. Lhůta, do které je majitel živnosti povinen prokázati, že svým novým povinnostem (podle zákona č. 198/1932 Sb.) vyhověl, je trojí: především lhůta tří měsíců od účinnosti zákona pro všechny povinnosti ze zákona vyplývající, kterážto lhůta tedy končí vzhledem k tomu, že zákon podle svého § 81 nabyl účinnosti dnem 31. prosince 1932, dnem 31. března 1933, dále lhůta tří měsíců, počítaná ode dne dodání rozhodnutí koncesního úřadu koncesionáři pro povinnost vyplývající z § 13 zákona, a konečně lhůta jednoho měsíce ode dne účinnosti zákona, pokud jde o povinnost plynoucí z § 8 zákona, totiž povinnost sjednati pojištění k zajištění závazků a odpovědnosti z provozu motorových vozidel. Tato lhůta končí tedy vzhledem k výše uvedenému § 81 zákona dnem 31. ledna 1933. Zákon nerozlišuje co se týče

následků mezi jednotlivými povinnostmi, o jichž splnění má majitel živnosti předložiti úřadu průkaz, nýbrž stanoví zcela všeobecně, že dosavadní koncese zaniká, jestliže majitel živnosti neprokáže úřadu, že splnil všechny povinnosti ze zákona pro něj vyplývající. Vzhledem k zcela jednoznačnému textu zákona je nutno míti za to, že koncese dosavadní zaniká, jakmile majitel živnosti neprokáže splnění třeba jen jedné povinnosti, kterou zákon ukládá. Neboť v takovém případě právě majitel živnosti »neučinil« to, co zákon mu ukládá.

Žal. úřad potvrdil v daném případě rozhodnutí zem. úřadu, jakožto úřadu koncesního, který byl nepochybně příslušný podle § 23 zákona, když šlo o pravidelnou dopravu osob přesahující správní obvod jednoho okr. úřadu, avšak nikoli správní obvod zem. úřadu, z jeho důvodů, čímž vzal za prokázané, že st-l neprokázal ve lhůtě zákonem stanovené všech svých povinností ze zákona mu vyplývajících, při čemž zvláště — zřejmě vzhledem k odvolání st-lovu — podotkl, že průkaz o splnění povinnosti z § 8 zákona, totiž sjednání povinného pojištění, nebyl podán ve lhůtě jednoho měsíce, jak to zákon předpisuje.

St-l, na rozdíl od obsahu svého odvolání, v soudní stížnosti ani netvrdí, že by průkaz o splnění povinnosti, plynoucí z § 8 zákona č. 198/1932 Sb., předložil příslušnému úřadu ve lhůtě jednoho měsíce od účinnosti cit. zákona, naopak ve stížnosti výslovně připouští, že prokázal splnění této své povinnosti teprve dne 31. března 1933, tudíž po uplynutí lhůty. Ale pak podle toho, co bylo výše řečeno, byl žal. úřad oprávněn konstatovati, že nastal zánik dosavadní koncese st-lovy.

Avšak st-l namítá, že žal. úřad porušil na újmu st-lovu zákon ústavní, zaručující, že zákona má býti stejně užíváno na všechny občany státu, a uvádí, že v jednom konkrétním případě blíže označeném žal. úřad nevyslovil zánik koncese, ač průkaz o splnění povinnosti plynoucí z § 8 zákona č. 198/1932 Sb. byl — právě tak, jak to učinil st-l, — předložen teprve 31. března 1933, tudíž po zákonné lhůtě.

Při této své námitce má st-l zřejmě na mysli ustanovení §§ 106 a 128 ústavní listiny o rovnosti občanů před zákonem. Soud nemusil u příležitosti dnešní stížnosti zkoumati, zda jednotlivý občan může se ve svůj prospěch dovolávati cit. předpisů ústavní listiny, neboť v daném případě nemůže míti st-l s námitkou tohoto obsahu za žádných okolností úspěch. Jak bylo výše řečeno, nastává zánik dosavadní koncese, neprokáže-li majitel živnosti splnění povinností ze zákona č. 198/1932 Sb., ipso iure. Příslušný úřad, který tuto skutečnost prostě konstatuje, nemá vůbec možnosti volným hodnocením skutkové podstaty své rozhodnutí tohoto obsahu vydati či nikoliv, neboť je vázán pouze na zjištění, zda skutečnost ta nastala či nikoliv. Kdyby úřad, ač skutečnost, přivoďující zánik koncese ipso iure, nastala, konstatoval opak toho, dopustil by se porušení zákonného předpisu. Jestliže tedy v jiném případě, na který stížnost poukazuje, postupoval žal. úřad tak, jak st-l tvrdí, jednal proti zákonnému ustanovení. Z rovnosti občanů před zákonem nemůže však býti nikdy vyvozován právní nárok, aby úřad porušil zákon ve prospěch jednoho občana, porušil-li jej v případě jiného občana. Je tedy stížnost v této své námitce za všech okolností bezdůvodná.

Jak bylo řečeno výše, byl žal. úřad oprávněn vysloviti zánik st-lovy koncese, nabyté před účinností zákona č. 198/1932 Sb. už z toho důvodu, že neprokázal ve lhůtě jednoho měsíce od účinnosti cit. zákona splnění povinnosti uložené v § 8 zákona. Vzhledem k tomu jsou arci ostatní námitky stížnosti, jež vytýkají nař. rozhodnutí vadnost řízení, spočívající jednak v tom, že žal. úřad neměl při svém rozhodování k disposici veškeré spisy okr. úřadu v Berehově, jednak v tom, že žal. úřad nevyslovil konkrétně, které ze všech povinností, jichž splnění měl st-l prokázati, nebyly prokázány, bez právní relevance, neboť i kdyby byly uznány důvodnými, nemohlo by býti nař. rozhodnutí zrušeno, když má dostatečnou oporu v tom, že splnění jedné z povinností zákona č. 198/1932 Sb. st-l nesporně neprokázal.

Č. 12.769.

Policejní věci: I. Pachatel přestupku čl. 3 odst. 2 zákona č. 125/1927 Sb. může býti potrestán správním úřadem, i když byl za čin, který zakládá skutkovou podstatu onoho přestupku, stíhán také soudně. — II. Není-li výslovné normy opačné, zbavuje úplná opilost pachatele zodpovědnosti za trestný čin stíhaný správními úřady.

(Nález z 10. února 1937 č. 10.447/37.)

Prejudikatura: ad I. 9903/37, ad II. 11.638/35.

Věc: Pavel K. v Bílém Potoku proti rozh. zem. úřadu v Brně z 25. dubna 1934 o policejním přestupku.

Výrok: Nařízené rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Nálezem okr. úřadu ve Frývaldově z 26. března 1934 byl st-l uznán vinným přestupkem čl. 3 odst. 2 zákona č. 125/1927 Sb., jehož se dopustil tím, že 27. listopadu 1933 v hostinci v Bílém Potoku vzbudil výrokem »Heil Hitler« a nadávkami veřejné pohoršení. Odsouzen byl k pětidennímu vězení.

Nař. rozhodnutím nevyhověl žal. úřad odvolání podanému proti uvedenému trestnímu nálezu, vysloviv v důvodech, že ani úplná opilost nezbavuje pachatele odpovědnosti za policejní přestupky, nebyl tudíž okr. úřad ve Frývaldově povinen, aby přezkoušel tvrzení st-le, že byl 27. listopadu 1933 při zvolání »Heil Hitler« a nadávání úplně opilý, neboť při trestnosti tohoto činu st-lova je bezvýznamné, byl-li úplně zpit nebo ne.

Uvažuje o stížnosti podané na toto rozhodnutí, zabýval se nss nejprve námitkou, spatřující nezákonnost v tom, že st-l byl úřadem uznán vinným a odsouzen pro skutkovou podstatu, ve které byl shledán trestný čin stihatelný soudem. K odsouzení st-le trestním soudem nedošlo jen proto, že tu byl důvod vylučující jeho trestnost. Kdyby toho nebylo, byl by st-l potrestán, takže podle názoru stížnosti správní úřad porušil zásadu o nepřípustnosti dvojího potrestání pro týž trestný čin. Nss s tímto názorem stížnosti nesouhlasí.